sjóðs innan 4 vikna frá birtingu dóms þessa, en sæti ella varðhaldi í 8 daga.

Ákærða greiði allan sakarkostnað, þar með talin málsvarnarlaun skipaðs verjanda síns, Haralds Blöndal hrl., 4.000 krónur.

Fimmtudaginn 24. júní 1984.

Nr. 71/1984. **Ákæruvaldið**
(Þórður Björnsson ríkissaksóknari)
gegn
Gísla Alfreðssyni
(Haraldur Blöndal hrl.)

Bann við hundahaldi. Staðfesting laga.

Dómur Hæstaréttar.

Mál þetta dæma hæstaréttardómararnir Björn Sveinbjörnsson, Halldór Þorbjörnsson og Sigurgeir Jónsson.

Ríkissaksóknari hefur skotið máli þessu til Hæstaréttar með áfrýjunarstefnu 11. apríl 1984. Málinu er áfrýjað að ósk ákærða, en einnig af hálfu ákæruvalds til þyngingar. Ágrip málsgagna barst Hæstarétti 30. apríl.

Meðal gagna máls þessa fyrir héraðsdómi var bréf forsætisráðuneytisins til dómara málsins, dagsett 14. júlí 1983. Þar segir m.a. svo:

„1. Friðjón Þórðarson dómsmálaráðherra, gegndi störfum forsætisráðherra 13. maí 1982 sem staðgengill Gunnars Thoroddsens.

2. Lög nr. 75/1982 voru endurstaðfest af forseta Íslands í ríkisráði 14. október 1982."

Lög nr. 75/1982 voru, eins og í héraðsdómi greinir, staðfest 13. maí 1982 með undirritun forseta Alþingis, forseta Hæstaréttar og Friðjóns Þórðarsonar dómsmálaráðherra, sem samkvæmt áðurgreindu bréfi forsætisráðuneytisins gegndi störfum forsætisráðherra. Verður að telja, að lögin hafi þannig verið sett með stjórnskipulegum hætti. Samkvæmt þessu og að öðru leyti með skírskotun

til forsendna hins áfrýjaða dóms ber að staðfesta hann, en greiðslufrest sektar ber að telja frá birtingu dóms þessa.

Dæma ber ákærða til greiðslu áfrýjunarkostnaðar sakarinnar, svo sem greinir í dómsorði.

Dómsorð:

Hinn áfrýjaði dómur er staðfestur, en greiðslufrestur sektar skal vera 4 vikur frá birtingu dóms þessa.

Ákærði, Gísli Alfreðsson, greiði áfrýjunarkostnað sakarinnar, þar með talin saksóknarlaun í ríkissjóð, 6.000.00 krónur, og málsvarnarlaun skipaðs verjanda síns, Haralds Blöndal hæstaréttarlögmanns, 6.000.00 krónur.

Dómur sakadóms Reykjavíkur 23. febrúar 1984.

Ár 1984, fimmtudaginn 23. febrúar, er á dómþingi sakadóms Reykjavíkur, sem háð er í Borgartúni 7 af Helga I. Jónssyni fulltrúa, kveðinn upp dómur í sakadómsmálinu nr. 86/1984: Ákæruvaldið gegn Gísla Alfreðssyni, sem tekið var til dóms 2. þ.m.

Málið er höfðað með ákæruskjali ríkissaksóknara, dagsettu 28. nóvember 1983, á hendur ákærða, „Gísla Alfreðssyni, þjóðleikhússtjóra, Suðurgötu 35 í Reykjavík, fæddum þar í borg 24. janúar 1933, fyrir að hafa, eftir áfellisdóm sakadóms Reykjavíkur yfir ákærða, sem kveðinn var upp 27. mars 1980 og birtur honum samdægurs, fyrir hundahald í Reykjavík, haldið hund þar áfram, án þess að hafa til þess leyfi.

Telst brot hans varða við 1. gr., sbr. 2. gr. reglugjörðar um hundahald í Reykjavík nr. 61, 1924 og 65. gr., sbr. 97. gr. lögreglusamþykktar fyrir Reykjavík nr. 2, 1930, með áorðnum breytingum, sbr. 1. og 7. gr. laga um hundahald og varnir gegn sullaveiki nr. 7, 1953, sbr. 10. gr. laga um breyting á almennum hegningarlögum nr. 19, 1940, sbr. lög nr. 34, 1980, og um breyting á sektarmörkum nokkurra laga nr. 75, 1982.

Þess er krafist, að ákærði verði dæmdur til refsingar og til greiðslu alls sakarkostnaðar."

Málavextir eru þessir samkvæmt framburði ákærða og öðrum gögnum málsins:

Með bréfi til lögreglustjórans í Reykjavík, dags. 8. desember 1982, kærði Leifur Sveinsson, Tjarnargötu 36, Reykjavík, ákærða fyrir hundahald hér í borg. Lögreglan í Reykjavík hafði samband við ákærða út af kæru þessari þann 9. febrúar 1983 og 11. október sama ár. Kom fram í samtali ákærða

við lögreglumann, að hann héldi enn hund þann, sem hann er hér ákærður fyrir að halda, og jafnframt að hann hygðist ekki láta hundinn frá sér. Ákærði var yfirheyrður um málið hjá lögreglunni í Reykjavík 10. nóvember sl. Kvað ákærði hund þann, sem hér um ræðir og nefnist Kátur, vera kominn á tólfta ár og eiga stutt eftir ólifað. Kvaðst ákærði hafa átt hund þennan frá 14. maí 1973 og eiga hann enn.

Við þingfestingu málsins þann 6. desember sl. kvaðst ákærði enn halda hundinn. Ákærði var sakfelldur fyrir að halda sama hund í sakadómi Reykjavíkur með dómi, uppkveðnum 27. mars 1980, og var dómurinn birtur ákærða sama dag.

Niðurstöður.

Af hálfu verjanda ákærða er aðallega krafist sýknu á þeirri forsendu, að hér sé um ástandsbrot að ræða, sem aðeins verði dæmt fyrir einu sinni. Hafi því ákærða verið refsilaust að halda umræddan hund áfram eftir dóm sakadóms Reykjavíkur þann 27. mars 1980.

Til vara krefst verjandinn þess, að ákærða verði ekki gerð refsing í máli þessu, þar sem hér sé um smávægilegt brot að ræða og vegna þess, hversu ákærði sé tilfinningalega háður hundi sínum.

Til þrautarvara er þess krafist, að ákærða verði einungis gerð vægasta refsing, þar sem hér sé um smávægilegt brot að ræða og fyrirhugað sé að endurskoða reglur um hundahald í Reykjavík.

Að lokum er því mótmælt, að dæmt verði eftir lögum nr. 75, 1982. Þau lög hafi ekki verið sett með stjórnskipulegum hætti, þar sem Friðjón Þórðarson hafi undirritað þau í nafni forsætisráðherra án nokkurs umboðs, sem birt hafi verið með á stjórnskipulegan hátt.

Brot gegn ákvæðum 1. gr. reglugerðar um hundahald í Reykjavík nr. 61, 1924 og 65. gr. lögreglusamþykktar fyrir Reykjavík nr. 2, 1930, sbr. 1. gr. laga nr. 7, 1953 um hundahald og varnir gegn sullaveiki, er eðlis síns vegna ástandsbrot. Ákæra í máli þessu tekur einungis til hundahalds ákærða, eftir að honum var birtur dómur sakadóms Reykjavíkur þann 27. mars 1980, þar sem ákærði var sakfelldur fyrir að halda sama hund og hér um ræðir. Það er álit dómsins, að refsidómur eða dómsátt vegna ástandsbrots rjúfi ástandið og að virða beri áframhaldandi ástandsbrot sem nýtt brot. Er þar af leiðandi eigi unnt að verða við aðalkröfu ákærða.

Eigi þykir heldur unnt að taka til greina varakröfu ákærða, sem m.a. er reist á því, að hér sé um smávægilegt brot að ræða.

Um þrautarvarakröfu ákærða er það að segja, að eigi er kunnugt um, að settar hafi verið breyttar reglur um hundahald í Reykjavík.

Lög nr. 75, 1982 um breyting á almennum hegningarlögum nr. 19, 1940, sbr. lög nr. 34, 1980, og um breyting á sektarmörkum nokkurra laga voru

staðfest 13. maí 1982 með undirritun forseta sameinaðs Alþingis, forseta Hæstaréttar Íslands og þáverandi dómsmálaráðherra í forföllum forsætisráðherra. Samkvæmt 8. gr. stjórnarskrárinnar nægir meirihluti handhafa forsetavalds til þess að fara með það vald, sem þeim er fengið í hendur með ákvæði þessu, og var staðfesting þeirra á lögum nr. 75, 1982 þegar af þeirri ástæðu stjórnskipulega gild.

Samkvæmt eigin játningu ákærða, sem er í samræmi við önnur gögn málsins, er sannað, að ákærði hefur gerst sekur um brot gegn ákvæðum 1. gr. reglugerðar nr. 61, 1924 og 65. gr. lögreglusamþykktar fyrir Reykjavík, sbr. 1. gr. laga nr. 7, 1953, með því að halda hund á heimili sínu eftir 27. mars 1980 án þess að hafa til þess leyfi.

Samkvæmt sakavottorði hefur ákærði eigi sætt öðrum kærum, sem hér geta skipt máli, en þeirri, sem hann var sakfelldur út af með dómi sakadóms Reykjavíkur þann 27. mars 1980 og áður greinir.

Ákærði hefur unnið sér til refsingar samkvæmt 97. gr. lögreglusamþykktar fyrir Reykjavík, sbr. 7. gr. laga nr. 7, 1953, sbr. 10. gr. laga nr. 75, 1982, og þykir refsing ákærða hæfilega ákveðin sekt að fjárhæð 6.500 krónur, sem renni í ríkissjóð. Vararefsing ákveðst varðhald í 8 daga, verði sektin eigi greidd innan 4 vikna frá birtingu dóms þessa.

Dæma ber ákærða til greiðslu alls sakarkostnaðar, þar með talin málsvarnarlaun skipaðs verjanda hans, Haralds Blöndal hrl., sem þykja hæfilega ákveðin 4.000 krónur.

Dómsorð:

Ákærði, Gísli Alfreðsson, greiði 6.500 króna sekt í ríkissjóð innan 4 vikna frá birtingu dóms þessa, en sæti ella 8 daga varðhaldi.

Ákærði greiði allan sakarkostnað, þar með talin málsvarnarlaun skipaðs verjanda síns, Haralds Blöndal hrl., kr. 4.000.